

ת"ד 8055/12/18 - מדינת ישראל נגד אדם דחלה

בית משפט השלום לתעבורה בנצרת

ת"ד 8055-12-18 מדינת ישראל נ' דחלה

בפני כבוד השופטת יסמין כתילי-מני
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשם אדם דחלה
גזר דין

האישום:

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירה של הפקרה אחרי פגיעה-עבירה לפי סעיף 64א(ב) לפקודת התעבורה. [נוסח חדש תשכ"א -1961]. יובהר כי במסגרת ההסדר, כתב האישום תוקן באופן שחלק מהעובדות נמחקו, כן נמחקה הוראת חיקוק שיוחסה לו תחילה שעניינה נהיגה ללא ביטוח.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בתאריך 18.09.17, סמוך לשעה 16:00, נהג הנאשם ברכב מאזדה בטורעאן בכביש בשכונת איבן סינא. באותה עת קטין כבן 9 - יליד 2008 (להלן: הקטין), חצה בריצה את הכביש משמאל לימין הכביש בכיוון נסיעת הנאשם, הנאשם שנסע באותה עת בכביש, התנגש בעוצמה עם צידו השמאלי של פגוש הרכב בקטין. כתוצאה מהתאונה נגרם לקטין שבר באפיפיזה דסטאלית של טיביה Incomplete Tillaux של קרסול שמאל (בין השוק של הרגל לקרסול ושפשופי עור בפנים. לאחר התאונה המשיך הנאשם בנסיעתו למרות שהבחין בכך שפגע בילד ועזב את המקום מבלי לעצור, מבלי לעמוד על תוצאות התאונה או לנקוט בפעולה לסייע לקטין ומבלי להשאיר פרט מזהה אודותיו.

הנאשם נסע לביתו בכפר טורעאן, שם שהה עד שהגיעו שוטרים.

ראיות וטיעוני הצדדים לעונש:

3. הצדדים הגישו טיעונים לעונש בכתב.
4. המאשימה עתרה להטלת מאסר בפועל לתקופה של 20 חודשים, פסילת רישיון הנהיגה לתקופה של 4 וחצי שנים ופיצוי לנפגע.
5. המאשימה הדגישה את חומרת העבירה בציינה כי מעשיו של הנאשם עומדים בניגוד לכל חובה אנושית בסיסית וטבעית. המאשימה עתרה למתחם עונש ראוי שנע בין 12 ל- 40 חודשי מאסר, ופסילת רישיון נהיגה בין 3 ל- 7 שנים, לצד ענישה נלווית.

6. המאשימה סבורה כי יש להביא בחשבון את האינטרס הציבורי של הרתעת הרבים והרתעת הנאשם המחייבים ענישה מוחשית וממשית ולבכרם על הנסיבות האישיות, לרבות היות הנאשם צעיר נטול עבר פלילי. המאשימה הפנתה לפסיקה במסגרתה הוטלו עונשי מאסר משמעותיים על נאשמים שהורשעו בעבירות של הפקרה לאחר פגיעה, לפי סעיף 64א(ב) לפקודה וכן לפי סעיף 64 א(ג) לפקודה.
7. ב"כ הנאשם עתר מנגד להקל עם הנאשם. ב"כ הנאשם הפנה לנסיבותיו האישיות של הנאשם בצינו כי הינו בן 21, עובד בחדר אוכל באתר תיירות "חמת גדר" וכי הוא בן למשפחה נורמטיבית. ב"כ הנאשם הדגיש כי הנאשם לקח אחריות והודה בעבירות בהזדמנות הראשונה ובכך חסך זמן שיפוטי יקר.
8. ב"כ הנאשם הוסיף כי הנאשם פנה לפסיכולוג אשר התרשם כי לנאשם בעיות קשב וריכוז, חרדה וצמצום רגשי שהם מהווים מקור לאימפולסיביות של הנאשם. עוד ציין ב"כ הנאשם כי הפסיכולוג המליץ על שילובו של הנאשם במסגרת חברתית בליווי חונך במטרה לחזק את כישוריו החברתיים. ב"כ הנאשם הדגיש כי מדובר במעידה חד פעמית וכי העבירה בוצעה ברגע של דחק ולחץ אדיר שהנאשם חש מיד אחרי התאונה. ב"כ הנאשם שב והדגיש כי הנאשם קיבל אחריות מלאה על מעשיו, וגילה חרטה.
9. עוד טען ב"כ הנאשם כי הנאשם נבהל מהתרחשות התאונה ובעקבות התקהלות אנשים במקום, הוא חשש לשלומם וברח מהמקום ללא חשיבה מעמיקה על אודות השלכות מעשיו. ב"כ הנאשם הוסיף כי הנאשם הסגיר את עצמו באמצעות דודו זמן קצר לאחר התאונה. ב"כ הנאשם טען כי הפגיעה בקטין היתה מזערית והוסיף כי הקטין לא ננטש במקום שלא היה בו אדם, כי אם נכחו במקום מתקהלים. ב"כ הנאשם הדגיש כי התאונה התרחשה במרכז הכפר כאשר בסמוך למקום ישנה תחנת משטרה ומרפאה לרפואה דחופה, כך שלטעמו לא היה סיכון ממשי על חיי הקטין.
10. ב"כ הנאשם טען כי שדה הראיה במקום הינו בעייתי כאשר קיימת במקום גדר גבוהה שחוסמת את שדה הראיה לכלי רכב הנוסעים במקום. ב"כ הנאשם טען כי הגדר הסתירה את מסלול ריצת הקטין ובשל כך לטעמו, מדובר בתאונה בלתי נמנעת. אומר כבר עתה כי טענה זו אין בידי לקבל שכן ב"כ הנאשם טען לעובדות שלא עלו בכתב האישום ולא הוכחו בדרך כלשהי. לכך יש להוסיף כי המאשימה לא ייחסה לנאשם אחריות לגרם התאונה.
11. ב"כ הנאשם הוסיף כי הנפגע חצה את הכביש שלא במעבר חצייה. ב"כ הנאשם טען כי הנאשם למד לקח וכיום הינו מבין את חובתו להישאר בזירת התאונה ולהעניק עזרה לנפגע. עוד טען ב"כ הנאשם משפחת הנאשם שמרה על קשר עם משפחת הקטין אחרי קרות התאונה וביקרה אותם בכמה הזדמנויות ואף הציעה עזרה.
12. ב"כ הנאשם טען כי מדובר באדם שמנהל אורח חיים נורמטיביים ללא קשיים חריגים וללא מעורבות בפלילים. עוד טען ב"כ הנאשם כי ההליך המשפטי היווה עבור הנאשם גורם מרתיע. ב"כ הנאשם עתר לאמץ את המלצת שירות המבחן לפיה יוטל על הנאשם צו מבחן ל-12 חודשים, תשלום פיצוי לקטין והטלת מאסר בדמות עבודות שירות.
13. ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה במסגרתה בתי משפט נמנעו מהשתת מאסר בפועל. ב"כ הנאשם הוסיף כי יש מקום אף במקרה זה לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום. לבסוף, עתר ב"כ הנאשם להימנע מהטלת מאסר ממשי על הנאשם.
14. במסגרת הדיון בפני, ב"כ המאשימה חזרה על הטענות בכתב, וביקשה שבית המשפט יתעלם מטענת ב"כ הנאשם

לעניין שדה הראייה.

15. גם ב"כ הנאשם חזר בפניי על טיעונו בכתב והגיש מכתב שנערך על ידי פסיכולוג קליני - ד"ר מוסטפא קוסקוסי.
16. הנאשם ניצל זכות המילה האחרונה, חזר והודה כי טעה וציין כי הוא התבגר וכי האירוע השפיע עליו באופן משמעותי וביקש להימנע משליחתו למאסר מאחורי סורג ובריח.
17. במסגרת החלטתי מאותו יום, הוריתי למאשימה להגיש הודעה ובה התייחסות למצבו של הקטין. ביום 6/1/21, מסרה המאשימה הודעה ובה ציינה כי בשיחה עם אבי הקטין נמסר כי הקטין מרגיש מצוין וכי התאונה לא הותירה השפעה על חייו. כן נמסר מאבי הקטין כי הוא סולח לנאשם ומבקש להתחשב בו בעת גזירת הדין והוסיף כי בין המשפחות שוררים יחסים טובים.

תסקיר שירות המבחן:

18. הנאשם הופנה לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר לעונש מפאת גילו.
19. בתסקיר שירות המבחן צוין כי הנאשם הינו בן 21, רווק בן למשפחה נורמטיבית המונה זוג הורים ו-4 ילדים, עובד מזה שנתיים בחדר אוכל בחמת גדר אך בחודשים האחרונים נמצא בחל"ת בשל מגפת הקורונה. הנאשם סיים 12 שנות לימוד ומאז סיום לימודיו עובד באופן קבוע.
20. הנאשם קיבל אחריות באופן מלא בפני שירות המבחן וגילה חרטה וצער על מעשיו. הנאשם שיתף את שירות המבחן כי הוא השתמש ברכב ביום האירוע כשהוא חשב כי לרכב אין ביטוח תקף וכשאירעה התאונה הוא נבהל וברח מהמקום, אך לאחר שעזב את המקום וברגע ששמע שהמשטרה מחפשת אותו, הוא מיהר להסגיר את עצמו.
21. אשר להערכת סיכון, ציין שירות המבחן כי לנאשם דפוסי התנהגות ילדותיים ובלתי בשלים. כן ציין שירות המבחן כי התרשם מבחור דל וקונקרטי אשר מתקשה בביטוי אישי ובשל כך מתקשה הוא לבחון את מעשיו. אשר לסיכויי השיקום, שירות המבחן התרשם כי הנאשם הינו אדם נורמטיבי בעל גורמי תמיכה משמעותיים, מודה ולוקח אחריות על מעשיו תוך גילוי חרטה ואמפתיה לסבלו של הנפגע זאת בנוסף לרצון לתקן את מעשיו. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מבין כיום כי פעל באופן שגוי ומעוניין לרכוש כלים להתמודדות אדפטיבית יותר בעתיד.
22. הנאשם ביטא בפני שירות המבחן רצון להשתלב במסגרת טיפולית ולאור זאת שירות המבחן התרשם כי הנאשם מבין את המחויבות שבהליך הטיפול ולוקח אחריות לצורך שינוי דפוסי התנהגות מכשילים. שירות המבחן העריך כי שילובו של הנאשם בטיפול עשוי לצמצם את הסיכון לחזרה על התנהגות פורצת גבולות בעתיד.
23. בסופו של יום, שירות המבחן המליץ על הטלת צו מבחן והשתת ענישה שאינה כוללת רכיב מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח.

קביעת מתחם העונש ההולם:

24. בהתאם לתיקון 113 סעיף 40ב לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: החוק), העיקרון המנחה בענישה הוא

קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש שיוטל עליו.

25. בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק, בקביעת מתחם הענישה יש לקחת בחשבון את הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוהגת והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כמפורט בסעיף 40ט לחוק.

26. **הערכים החברתיים** שנפגעו ממעשיו של הנאשם הינם קדושת החיים, שמירה על שלמות הגוף, מניעת הפוגע מלחמוק מאחריות, מניעת פגיעה בהליך איסוף הראיות על ידי שלטונות אכיפת החוק והגנה על הסולידריות האישית והחברתית הדרושה לקיומה של חברה תקינה.

27. תכליתה של עבירת ההפקרה נדונה בפסיקה. בית המשפט העליון חזר וקבע בשורה ארוכה של פסקי דין כי עבירת ההפקרה משרתת מטרה מרכזית שהינה מתן עזרה מיידית לנפגע בתאונה כדי לשמור על חייו. זאת לצד מטרת מניעת התחמקות ויכולת רשויות החוק לברר כיצד נגרמה התאונה. חובת הנהג אינה מסתיימת בעצירת הרכב, אלא עליו להישאר במקום, להזעיק עזרה, ולהבטיח מתן טיפול לנפגע (ראו ע"פ 5000/08 **סומך נ' מדינת ישראל**) (22.03.09), ע"פ 2247/10 **ימיני נ' מדינת ישראל** (12.01.2012) ע"פ 9628/09 **שרעבי נ' מדינת ישראל** (1.03.2012), רע"פ 6988/12 **ראובן נ' מדינת ישראל** (27.9.12).

28. במקרה דנן, פגע בקטין בעוצמה ולמרות שהבחין שפגע בו, המשיך בנסיעתו ועזב את המקום, היות הנפגע קטין ממחיש החשיבות בצורך לשים את הדגש על הצורך בסיוע לנפגעי התאונה (ראו ע"פ 5516/15 **נעיראת נ' מדינת ישראל** (21.12.2015), מכאן שמידת הפגיעה בערכים המוגנים הינו משמעותי.

29. **אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, ב"כ הנאשם טען כי הקטין לא הופקר במקום ריק מאדם והדגיש כי בקרב מקום תחנת משטרה ומרפאה לרפואה דחופה. ב"כ הנאשם הוסיף כי במקום החלו להתקהל אזרחים. אומנם טענות אלה לא נתמכו בראיה אך מוכנה אני להניח כי בזמן האירוע - אחד מימי הקיץ בשעה 16:00, הכביש לא היה ריק מאדם.

30. לחומרא יש להתחשב בעובדה כי הנאשם נסע מהמקום ושהה בביתו עד אשר הגיעו שוטרים. הנאשם לא ניגש לתחנת משטרה והסגיר את עצמו כפי שמתחייב הן מבחינה מוסרית והן מבחינה משפטית. לעניין האחריות לתאונה ותוצאותיה, אומנם לא מדובר בנסיבות הקשורות בביצוע עבירת ההפקרה יחד עם זאת, נפסק כי להעדר אחריות לתאונה וחומרת הפגיעה משקל לעניין העונש (ע"פ 3754/14 **גורמזנו נ' מדינת ישראל** (11.11.2004), ע"פ 59/14 **פלרמן נ' מדינת ישראל** (7.7.2014), ע"פ 1902/14 **מדינת ישראל נ' נתוב** (1.7.2014).

31. **אשר למדיניות הענישה הנוהגת**, ברע"פ 119/14 **ליטל ברבי נ' מדינת ישראל** (9.4.14) המבקשת הורשעה על פי הודאתה בעבירה לפי סעיף 64א(ב) לפקודה, בכך שפגעה בהולכת רגל ונמלטה מן המקום. בית משפט השלום לתעבורה הטיל על המבקשת 4 חודשי מאסר בפועל ו- 6 שנות פסילה. ערעור המבקשת לבית המשפט המחוזי נדחה, כמו גם בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון.

32. ברע"פ 6988/12 **אורי ראובן נ' מדינת ישראל** (27.9.12): המבקש הורשע לאחר הוכחות, בעבירה של הפקרה לפי סעיף 64א(א). הנפגע נפטר עקב התאונה, אך המבקש לא הורשע בגרם התאונה. דובר במבקש נורמטיבי,

הוגש בעניינו תסקיר חיובי, ובעברו התעבורתי 9 הרשעות קודמות. בית המשפט לתעבורה השית על המבקש שנת מאסר בפועל ושמונה שנות פסילה ועונשים נלווים. בית המשפט המחוזי דחה ערעורו של המבקש ובקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון נדחתה אף היא.

33. בע"פ 6396/11 **אדקידק נגד מדינת ישראל** (19.2.12) באותו מקרה, המערער הורשע בעבירה לפי סעיף 64א(ב) לפקודה. המערער פגע בילדה הולכת רגל. כתוצאה מהתאונה נפצעה הילדה, ואושפזה בבית החולים. בית המשפט המחוזי הטיל על המערער 5 חודשי מאסר בפועל ו-24 חודשי פסילה. דובר במערער נטול עבר פלילי, ועברו התעבורתי אינו מכביד. בדחותו את עתירתו של המערער להמיר את עונש המאסר בעבודות שירות, ציין בית המשפט העליון כי ללא הנסיבות המקלות, חלוף הזמן ממועד האירוע ועד להגשת כתב האישום והסכם הפיוס בין המשפחות, ראוי היה לגזור עונש מאסר מחמיר יותר.

34. בע"פ 1825/14 **סרחאן נ' מדינת ישראל** (7.7.14) דובר בנאשם אשר הורשע על פי הודאתו בעבירה לפי סעיף 64א(ב). הנאשם נהג ברכב ופגע בילדה קטנה שהלכה בשולי הכביש. הנאשם הבחין בילדה שרועה על הכביש אך המשיך בנסיעתו. הילדה נחבלה בחלקי גופה השונים ואושפזה למספר ימים. באותו מקרה לא יוחסה לנאשם אחריות לתאונה. בית המשפט נתן משקל בין היתר לעובדה כי הנאשם הסגיר את עצמו באופן כמעט מיידי. בית המשפט המחוזי הטיל על הנאשם 8 חודשי מאסר ושלוש שנות פסילה. בית המשפט העליון דחה ערעור הנאשם על קולת העונש וקבע כי לולא נסיבות המקרה המקלות, היה מקום להטיל ענישה מחמירה יותר.

35. בע"פ 59/14 **פרלמן נ' מדינת ישראל** (17.7.14) באותו מקרה, הנאשם נהג בקטנוע ללא ביטוח, פגע בהולכת רגל ונמלט מן המקום מבלי להגיש עזרה. הנפגעת נזקקה לתפרים בראשה ואושפזה במשך שבוע בבית חולים. דובר בנאשם צעיר ללא עבר פלילי. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש הראוי בעבירות ההפקרה נע בין 8 חודשי מאסר לבין 30 חודשי מאסר, והטיל על הנאשם 8 חודשי מאסר וחמש שנות פסילה. בית המשפט העליון דחה ערעור הנאשם על חומרת העונש.

36. ברע"פ 6823/13 **בראנץ' נ' מדינת ישראל** (28.11.13) באותו מקרה בית משפט השלום לתעבורה השית על המערער 20 חודשי מאסר ו-10 שנות פסילה לאחר שהורשע בעבירה של הפקרה מודעת. בית המשפט המחוזי המיר את הרשעתו בהפקרה ברשלנות ולכן קיצר את עונשו ל-15 חודשי מאסר ו-7 שנות פסילה. נקבע, כי מתחם העונש ההולם בעבירות הפקרה "מודעת", נע בין 9 חודשים לבין 4 שנות, מאסר ופסילת רישיון נהיגה לתקופה שבין 7 ל-15 שנים. כן נקבע כי בעבירות הפקרה ברשלנות תנוע תקופת המאסר בפועל בין 6 חודשי מאסר לבין 24 חודשי מאסר. בית המשפט העליון דחה את הערעור וקבע, כי העונש שהושת על המערער אינו חורג ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת.

37. בע"פ 5516/15 **נעיראת נ' מדינת ישראל** (21.12.2015) (להלן: עניין **נעיראת**) הנאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון בעבירה לפי סעיף 64א(ב). במסגרת ההסדר סוכם כי המדינה תעתור להטלת עונש ראוי של 24 חודשים מאסר ואילו הגנה תטען לעונש באופן חופשי, אשר לרכיב הפסילה סוכם על הטלת פסילה לתקופה שבין שנה וחצי ולשש שנים. באותו מקרה דובר בנאשם אשר נהג בכפר יפיע ביום נאה בשעות אחר הצהריים ובהגיעו לכיכר הגיח מצדו השמאלי של הנאשם קטין בן 9 רכוב על אופניים. הנאשם פגע באופניים והקטין נפל. הנאשם עצר לרגע את רכבו ואז עזב את המקום בנסיעה מהירות מבלי להזעיק עזרה או להשאיר פרטים. לקטין נגרם שבר ברגל והוא אושפז למשך 4 ימים. דובר בנאשם צעיר (בגיר- צעיר), נעדר עבר פלילי ועברו התעבורתי קל. לא יוחסה לו אחריות לתאונה והוגש בעניינו תסקיר חיובי. בית המשפט קבע מתחם עונש הולם הנע בין 9 חודשים ל-30 חודשי

מאסר. בית המשפט הטיל על הנאשם 10 חודשי מאסר ושלוש שנות פסילה. בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש וציין כי מדובר בענישה מקלה.

38. אשר לפסיקה שהגישה המאשימה, במסגרתה הוטלו תקופות מאסר ארוכות, הרי שמדובר בפסיקה המתייחסת למקרים חמורים משמעותית מהמקרה דנן. בת"פ (ת"א) 60379/07/18 **מדינת ישראל נ' חראצ'קו** (1.8.19) לנאשם יוחסה אחריות לתאונה והחבלות שנגרמו לנפגע חמורות מאלה שנגרמו לקטין בעניינו. יתר ההחלטות אליהם הפנתה המאשימה מתייחסות למקרים בהם הנאשמים הורשעו בעבירה לפי סעיף 64א(ג) לפקודה, היינו; בעבירת ההפקרה החמורה מבין שלוש החלופות.

39. אשר לפסיקת ההגנה, המדובר בפסיקת בית משפט לתעבורה שאינה מחייבת. אשר לת"פ (י-ם) 33634/9/11 **מדינת נדראל נ' סוב לבן** (07.03.12) במסגרתו הוטל עונש של 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות. מדובר במקרה קל מהמקרה שבפנינו. כמו כן, באותו מקרה הנפגע לא נחבל ולא נזקק לטיפול רפואי. בת"ד (עכו) 4160/1/11 **מדינת ישראל נ' סואעד** (08.04.2016) במסגרתו הוטל עונש מאסר של 6 חודשים לריצוי בדרך של עבודות שירות, לטעמי אותו מקרה אינו משקף את מדיניות הענישה הנוהגת.

40. **אשר לנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירות**, הרי שהעבירה של הפקרה טומנת בחובה פוטנציאל סיכון משמעותי לציבור משתמשי הדרך ומעשיו של הנאשם עלולים היו לגרום לתוצאות חמורות יותר ובלתי הפיכות.

41. **אשר לסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע עבירת ההפקרה**, ב"כ הנאשם טען במסגרת הטיעונים לעונש וכך עלה מגרסת הנאשם בפני שירות המבחן כי הנאשם הפקיר את הנפגע מפאת בהלה שחש. לא מצאתי לקבל גרסת הנאשם בעניין זה ולהתחשב בה במסגרת השיקולים לעונש. מדובר בטענה שלא זכתה לזכר בכתב האישום ולא הוכחה על ידי ההגנה. גם אם אניח שמדובר בעובדה שהמאשימה אינה חולקת עליה, הרי שאין בידי לתת לה משקל של ממש, זאת נוכח הסיכון הרב הכרוך בבריחה מהמקום ואי הושתת עזרה. שונה היה המצב אילו נטען (והוכח) שהנאשם הותקף על ידי המתקהלים וברח מפאת חשש לחייו. אך כאמור הדבר לא נטען בעניינו.

42. **אשר למידת אשמו של הנאשם**, הרי שאשמו במעשיו הינו מלא ומוחלט.

43. בהתחשב בחומרת העבירה אותה ביצע הנאשם, נסיבות ביצועה, במידת אשמו של הנאשם, בערכים החברתיים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם לעבירות שביצע הנאשם בנסיבותיהן, נע בין מאסר לתקופה של 9 חודשים ל- 30 חודשים, ופסילת רישיון נהיגה בין 3 שנים שהינה פסילת המינימום לפי הפקודה ל- 7 שנים.

העונש המתאים לנאשם:

44. בהתאם לסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, בימ"ש יגזור את דינו של הנאשם המתאים לנאשם בתוך מתחם העונש אשר קבע, ואולם, בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש לקולא בשל שיקולי שיקום או לחומרא לשם הגנה על שלום הציבור.

45. לאחר ששמעתי ועיינתי בטיעוני הצדדים, בראיות לעונש ותסקיר שירות המבחן לא מצאתי לחרוג ממתחם העונש

הראוי לקולא או לחומרא. על כן אגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש הראוי.

46. לקולא אתחשב בגילו של הנאשם. הנאשם הינו "בגיר צעיר" שביום ביצוע העבירה מלאו לו 18 שנים ו- 5 חודשים, בן למשפחה נורמטיבית, נעדר עבר פלילי ותעבורתי. הנאשם הודה בשלב מוקדם וחסך זמן שיפוטי יקר. הנאשם לקח אחריות מלאה על מעשיו בפני שירות המבחן, הביע אמפתיה כלפי הקטין וחרטה על מעשיו. הנאשם שיתף פעולה עם שירות המבחן והביע נכונות להשתלב בהליך טיפולי. ממכתבו של ד"ר קוסקוסי עולה כי לנאשם בעיות קשב וריכוז וצמצום רגשי.

47. החבלה שנגרמה לקטין לא הותירה אותו עם הגבלה כלשהי, כמו כן, אבי הקטין ביקש להתחשב הנאשם בגזירת הדין והביע עמדה סלחנית (כפי שעולה מהודעה שמסרה המאשימה ביום 6/1/21).

48. אשר לחלוק הזמן, הרי שמיום האירוע מושא כתב האישום חלפו כשלוש וחצי שנים, כאשר אין לזקוף לחובת הנאשם הימשכות ההליכים. מאז האירוע שמר הנאשם על התנהגות נורמטיבית ולא נטען כי ביצע עבירה כלשהי בין אם בתחום הפלילי ובין אם התחום התעבורה.

49. עוד אתחשב בעובדה כי הנאשם אינו נושא באחריות לתאונה.

50. בהתחשב בשיקולים שפורטו לעיל, אמקם את עונשו של הנאשם ברף הנמוך של המתחם אך לא בצד הקיצון שבו. מהות העבירה ותכליתה מחייב לטעמי הטלת תקופת מאסר מוחשית שיהיה בה מחד כדי להרתיע את הנאשם והרבים מפני הפקרת נפגעים בזירת התאונה, אך מאידך מידתית כך שהפגיעה הכרוכה בכך לא תעלה על הנדרש.

51. עתירת המאשימה להשתת 20 חודשי מאסר חורגת לחומרא מהעונש המתאים לנאשם בשים לב לנסיבות העושה והמעשה. כך גם עתירת ב"כ הנאשם לחרוג ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום אין בידי לקבל. לא שוכנעתי במקרה זה שיקולי השיקום גוברים על שיקולי ההרתעה והגמול. העובדה כי הנאשם צעיר ונטול עבר אינה מצדיקה חריגה ממתחם הענישה באופן "אוטומטי", גם אם שירות המבחן סבור כי קיים סיכוי לשיקום (ראו רע"פ 9267/17 **אבו עישה נ' מדינת ישראל** (15.01.2018)). גם המלצת שירות המבחן להטיל מאסר בדמות עבודות שירות אין בידי לקבל. לטעמי, מהות העבירה ותכליתה מחייבים הטלת מאסר מאחורי סורג ובריא. אתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם והמלצת שירות המבחן כשיקולים לקולא בבואי לקבוע תקופת המאסר המתאימה לנאשם.

52. העבירה מושא דיונו הפכה לדאבוני מכת מדינה. ריבוי עבירות "פגע וברח" מעיד על התפוררות מוסרית ופגיעה אנושה בערך הנעלה מכולם הלא הוא קדושת החיים. לצורך הגנה על ערך נעלה זה ושמירה על חברה מתוקנת, אין מנוס משליחת הנאשם למאסר מאחורי סורג ובריא.

53. אפנה לדבריו של השופט הנדל בעניין **נעיראת**:

"שיקולי ענישה ביחס לנהג שעבר עבירה של "פגע וברח" כוללים לעיתים מתח בין המעשה והעושה. יעיד על כך המקרה דנא. המערער נעדר עבר פלילי, ועולה כי הוא תורם רבות למשפחתו. שירות המבחן הדגיש כי הוא עבר את העבירה בשל חרדה שהרגיש לאחר שפגע בקטין. ואולם, הדין שקובע עונשים מקסימאליים גבוהים בעבירה של "פגע וברח" והצורך להרתיע נהגים בפוטנציה מלעבור עבירות כאלו מהווים את הצידוק להחמיר בעבירות אלו, גם על ידי הטלת עונש מאסר לתקופה ממשית." (שם פסקה 4 עמ' 1).

עמוד 7

54. לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששקלתי את כל השיקולים לקולא ולחומרא, הנני מטילה על הנאשם את העונשים הבאים:

א. אני מטילה על הנאשם מאסר לתקופה של 10 חודשים.

הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי מאסרו ביום 22.3.2021 עד השעה 10:00 בבית המעצר קישון, או במתקן כליאה אחר שיוורה עליו שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, בטלפון: 08-9787336 או 08-9787377.

ב. כמצוות סעיף 64א(ד) אינני מטילה עונש מאסר מותנה.

ג. אני פוסלת את הנאשם מלקבל ו/או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 שנים, בניכוי פסילה שרוצתה במסגרת התיק. יתרת הפסילה תחל ביום שחרורו של הנאשם ממאסר ללא צורך בהפקדת רישיון או תצהיר חלף רישיון.

ב"כ הנאשם יגיש בקשה לחישוב פסילה תוך 7 ימים מהיום.

ד. 6 חודשי פסילה על תנאי מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך תקופה של שלוש שנים עבירה שעליה הורשע בתיק זה או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה או עבירה של נהיגה בזמן הפסילה בניגוד לסעיף 67 לפקודת התעבורה, ויורשע בשל העבירה הנוספת תוך התקופה האמורה או לאחריה.

ה. אני מחייבת את הנאשם בתשלום פיצוי לקטין בסך של 3,000 ₪. הפיצוי ישולם ב-3 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 22.3.2021.

ב"כ המאשימה תעביר למזכירות ביהמ"ש פרטי הורי הקטין לצורך העברת כספי הפיצוי.

ניתן היום, י' אדר תשפ"א, 22 פברואר 2021, בהעדר הצדדים.